

Rút kis virágaim

Ladik Katalin

Ha majd fölparázslik az őszinteség
s nyers hamva ha izzik nyelvemen
egy árokba köpöm ki bűzös magányomat.
Penésszé vedlenek a kutyák
átkos utamon s nem kérdezik meddig,
miért e kőborlás, férgek bénító dala nyilal ereimbe
s nincs vég vagy kezdet, a sasok útjait
csak az óramutató rikoltása szakítja meg (mint a halakét
a szél, ha fázósan közéjük settenkedik). A percek szálait
ugyan ki bogozná szét, az idő hullámfodrait.
Csipkés szavaim a kutyák fogai között mállnak
a hernyók kóchalmazává s emlékrostjaim
mutatnak utat a szövőknek beszegélyezve útjukat
a megbánás selyemszálaival.
Gyáráblakok öntik a fényt nálam
magas füstös kémények a virágaim.
A kölnim hétköznapból készül s cérnahulladék
a frizurám. A börtönök a bankok
dühösen kinyúlnak felém
s unott zsiros tenyerükkel hadonászva
átkot uszítanak rám, az utcák maradványait ürítik
zebemből, ráncok villanását szabdadják arcomon
s szememből tövestől nyalábolják a fényt.
S hiába minden védekezés
vágymat hétköznapok verik bilincsbe
lépésemet átkok kergetik csaholva s a feledés
tálal fel tort foszlós emlékeimből.
Az útmenti árok pohos virágaira
ülepednek könnyeim, míg kiteregetve gyűrött

reggeleimet a kirakatokra halkán szólítgatom
kóbor nagylelkűségemet.

Ha ismerősöm a vihar megmotoz utadon
vess neki egy hullámloccsanást
kagylók moráját szedd ki zsebeidből s ne kérdezd
miért öntözi a források ölet, folyók testét iszapba taszítva
kiöklendezi a csillagokat.
Hallgatásod jutalma; rügyező szuronnyal ékesítik tested
a halak s nem lesz éj sem halál.
Csontjaidat opálszemű kagylókba zárhatod
hajfűrtjeid karcsú polipokra bízhatod s ne félj,
idejében megvetik fejed alá a hajnalt.
Ha szemedben néha mégis szivárvány ágaskodik
tekerd szalagjait a gyíkok hasára,
záporok szagát kösd össze csokorba
bénák lábát a felhők mocsaraiba
ültesd karóknak
s majd hálásan kipillérezik emlékeidet.
Ha barátaimra a folyókra lelsz utadon, ne búsulj
ha fölszippantanák várakozásod harmatcseppjeit
s álmokórosan megjártnák bilincseidet.
Cserébe talpadhoz rögzítik a csobogást
s lám, gejtírek nőnek ki öblös lábnyomaidból!
Még irigyled a szentjánosbogarak kicsapongásait
hajamba túrnál mély mocsarat, hogy megfékezéd
a lárvák özönlését s pórusaim nedvét
ne szopják szüntelenül.
(Tudom a mezők ügyis kilopkodnák ritka bogaraimat.
Tüdőmből picurka gilisztákat hívnak elő s hiába
parancsolnám vissza a hernyókat, duruzsolva
hímeznék tovább mellkasomat.)

Iszonyú tusában az álmoknak
levagdostam végre nyúlós csápjait
s öblös torkukból kikergettem a hulló-rémeket.
Barátom, feléd tódulnak most renyhe emlékeim!
Ha tüdődből szakadnék fel mint téboly orkán,
hogy röhejjel dobált meg a pusztulást
görcsökbe csomózd a vinnyogást
s vonagló testeket sodronnyá tekerj izmaidon
akkor tudom meghallgatnád a tűzhányók hörgő imáját
kamaszok zsebének forró mélységeibe rejtenéd őket
combjukat perzselve, kérésükre, ugye felhőrpintenéd
merészen a föld-mag tüzes borát?
Szökellj ki megkövesedett abroncsaidból
vihogva ugorj a szélnek nyakába
meríts kalapoddal jó friss szagokat
velük hintsd tele a forrásokat!
Lépj ki a szokások rühes papucsából
s őreid sirkövén ha talpad csiklandozod
kacagj míg húsod
repedve le nem válik vásott csontjaidról!
S vakító

csontvázaddal majd megkacagtatod a sivatagokat
ha atomkórosan meggörbülnek végtagjaid
nagyra nőtt fejed szigetnek képzelheted
s huhogva ijesztgeted az embereket, kik nem ismerik
a rothadás szépségeit. Parázna ujjakkal bár rád uszítanak
pukkanó játékszereket, dacos elemeidnek mit sem árt
e kótyagos löveg. Te a csillagokkal társalogsz
s vigyorogva mutogatod rákos üleped.

A világ valamennyi csecsemőjét adjátok ma a tengereknek
hogy csecsről álmodjanak a halak s tejszagú fogak
legyenek gyöngyei a halászoknak
a mocsarakat is ki kéne szárítani
melyek a szemek szögleteiben ragadtak
megszelídítve a pompás csillagzuhatagokat
sziklák ereibe csalogatnánk ércnek, hogy majd a kohók
roppant ölelésben kibuggyanjon szikrázó vérük
a gyémántok átkos hörgésével rejtsétek el gyászruháitok
bontson új szirmokat már megcserepedett önbizalmatok
s majd megcsiszolva kérges odvaitok újra
kirügyeznek ékszerűl az asszonyok nyakán.